

Vazgeçmeyin

– Burak Yalçın · 16 Eylül 2011

Kötü şeyler yaşarsanız, yaşayabileceğiniz en kötü şey odur zannedersiniz. Mutlaka daha kötüler gelecektir, bir öncekinin acısını yok edecek ve dahasını hissettirecektir. Hayattan, kendinizden ve sevdiklerinizden vazgeçip yolunuzun sonuna geldiğinizi ve adım atmaya mecalinizin kalmadığını düşünürsünüz. Soracağınız en afilli soru budur: "Kaybedecek daha neyim kaldı?"

Aslında bu yaşadıklarınızdan daha büyük bir şey kazanamazsınız bir daha. En güzel, en iyi anlarda bile bu kadar güçlü olamazsınız. Yaşamak, çakıldığı yerden kalkabilmek, nefesini kontrol edip her şeyi sil baştan kurabilmektir. Yaşamak, kaybetmeyi de gerektirir kazanmayı da. Yaşamak, ölümle sonuçlanacaktır. Ve en kötüsü ölümdür, tektir, sondur. Ölüm gelene kadar yaşamımızı, kendimizi olabildiğince tamamlayabilmeli, çocukluğumuzu, harflerimizi yitirmemeye çaba göstermeliyiz. Çünkü hayattan geriye kalan en temiz, en çıplak şey çocukluk olacaktır. Yaşanan her neyse, uçurumdan yuvarlanmak veya okyanusta boğulmak ise ve tüm bunlara rağmen hala nefes alıyor, aynada kendimizi görüyor ve gölgemiz arkamızdan geliyorsa inanmaktan vazgeçilmemelidir. Yaşanılan her şey bizim içindir, bizim yolumuzu çizmemizi sağlayan, yaşanması gereken gerçeklerdir.

Tüm kaybedilenlerden sonra gülümseyi hatırlıyorsak hala umut vardır ve gün doğmaya devam edecektir. Gülümsemek doğumdur.

BURAK YALÇIN

06.09.2011